

en drukken Mands Fagter, som den gamle Fyldebøtte bibeholdte ogsaa i ædru Tilstand.

Først da han var gaaet, gik Mads Vestrup hen til Sengen og satte sig.

„Aldrig kan man være fri for de væmmelige Journalister,“ sagde Susse. „De er saa nærgaaende og fritter En ud om alt muligt. Og jeg sagde dog til A B D, at han lige saa godt kunde gaa, for det var ganske bestemt, at jeg aldrig mere vilde optræde.“

Skønt Mads Vestrup kunde høre paa hende, at hun ikke talte Sandhed, sagde han ikke noget. Han tog en Bog, der laa paa Sengbordet, og læste Titlen: „Angelica med Tigerøjnene“. Paa det kolorerede Omslagsbillede saaes en rasende Mand i Færd med at affyre en Revolver mod en halvnøgen Kvinde.

„Er det Deres Bog?“

„Nej, det er Reservelæge Hvidts. Han har laant mig den. Han siger, der har staaet, at det er den bedste Bog, der er skrevet. Den er ogsaa voldsom spændende.“

Mads Vestrup lagde tavs Bogen tilbage. Og nu sad han nogen Tid med Armene paa Knæene og saae ned mod Gulvet, mens han kun ytrede sig med den ufrivillige, drynende Halslyd, der var ham egen.

Imidlertid lod Overplejersken et trefløjet Skærmbraendt flytte hen foran Sengen i den tydelige Hensigt at skaffe dem Ro til deres Andagt. Denne Omsorgsfuldhed overraskede Mads Vestrup, fordi det var en ganske anden Aand, der ellers raadete paa Afdelingen. Han havde nok tidligere set den fornemt udseende Dame — Frøken Mohn hed hun — men han havde aldrig talt med hende, havde endda med Forsæt undgaaet hende, fordi hun var en af disse store, frodige Kvinder, der mindede ham om hans Fald og fik ham til at slaa Øjnene ned.

Til Susse Frederiksens stille Skræk tog han sin lille Rejsebibel op af Lommen. Der laa et Mærke i den, der hvor han sidst havde læst for hende, og han fortsatte nu, indtil han kom til Ordet: „Hvo som følger mig, vandrer ikke i Mørket.“

Han havde aldrig talt til hende om nogen af de Begivenheder, der stod i Forbindelse med hendes Selvmordsforsøg. Han holdt